

MIROSLAV POLJAK

(Zagreb, 3. rujna 1944. - Zagreb 2. studenog 2015.)

Miroslav Poljak rođen je u Zagrebu 3. rujna 1944. godine. Igračku karijeru započeo je i završio u zagrebačkoj Mladosti za koju je igrao od 1960. do 1976. godine, s tim da je kratko nastupao i za Betinu s otoka Murtera i momčad Filip Jakov iz istoimenog mjesta pokraj Biograda.

U svojoj 16 godina dugoj igračkoj karijeri, Miro se zaista naosvajao trofeja. Kao igrač Mladosti, osvajao je naslove prvaka Jugoslavije 1962., 1967., 1969. i 1971. godine, kao i Zimska prvenstva Jugoslavije 1961., 1962. i 1964. godine.

Ni europskih trofeja nije mu nedostajalo u kapici žabaca sa Save - s Mladosti je bio prvak Europe 1967., 1968., 1969. i 1971. godine, kao i pobjednik europskog Superkupa 1976.

Zanimljivo je istaknuti da je Miroslav Poljak četiri puta bio najbolji strijelac Europe. Više godina bio je prvi strijelac tadašnje reprezentacije Jugoslavije i treći strijelac na Olimpijskim igrama 1968. godine u Meksiku.

Upravo je u Meksiku Poljak doživio vrhunac karijere - bio je jedan od najboljih igrača reprezentacije koja se tim Igrama okitila zlatnom medaljom.

Kao jednog od najboljih vaterpolista Jugoslavije svog vremena, zvali su ga u Beograd. Ne zna se tko je bio uporniji, Crvena Zvezda ili Partizan. „Ali kaj bih ja tamo radil, pa ja sam iz Zagreba“ - reći će puno godina kasnije.

U šali je Miro znao govoriti da kad u bazenu nije znao što bi s loptom, puknuo bi prema голу i obično pogodio... Tijekom karijere nosio je uvijek kapicu s brojem 7, iako uz taj broj nije imao neki poseban razlog priču.

Rado se prisjećao predolimpijskog turnira u Meksiku 1967. godine:

„Bili smo smješteni u Acapulcu i u hotelu je bila organizirana nagradna igra. Usred hotelskog bazena bila je na jednom postolju missica Acapulca i boca šampanjca Dom Perignon. Pobjednika plivačke utrke u tom bazenu čekala je boca i poljubac. Tek što je šef parade izbrojio do tri, a ja sam je već ljubio, s bocom u ruci! Tih nekoliko zaveslaja bili su za mene dječja igra - govorio je Miro.

Žmego, kako su ga zvali prijatelji, bio je odličan plivač i uvijek je plivao za prvu loptu. Imao je, i danas kažu njegovi suigrači, strašan start iz mjesta. Zlatko Šimenc jednom mu je rekao da je pokretni torpedo.

Pokojni Zdravko Ježić kriv je i za njegovu prvu utakmicu 1962. godine. O tome je govorio:

„Igrali smo u Zelini protiv Primorca, izašao je iz igre i rekao - mali, ajde sad ti igrati!“

Vaterpolo je počeo igrati kod trenera Jure Amšela, koji je pored njega još otkrio Bonačića i Stipanića.

Miroslav Poljak uvijek je isticao da je u karijeri imao jednu slabost:

„Ja sam uvijek bio posebno motiviran protiv jakih, s onim nešto slabijima to je bilo već malo teže...“

Popularni Žmego bio je čovjek koji zaslužuje posebno mjesto u hrvatskom vaterpolu. Zlatni olimpijac koji je, prema vlastitom kazivanju, značenje toga dokučio tek za jednog boravka u Americi: „Upoznao sam tri nobelovca koji su od mene tražili autogram kad su čuli da sam olimpijac sa zlatnom medaljom. Oni su tražili mene, umjesto ja njih! Vani se olimpijsko zlato puno više cijeni nego kod nas.“

Godine 2010. dobio je trofej Hrvatskog olimpijskog odbora Matija Ljubek za životno djelo, a odlikovan je i državnim odličjem Red Danice Hrvatske s likom Franje Bučara.

Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

(Jurica Gizdić)